

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Αἰῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆνια ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἑσὺς Ἐπαρχίας — καὶ ἑσὺ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑσὺ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μὲς ἑσῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μιά δεκάρα.

Δεκάξη τοῦ Αὐγούστου...καὶ πάλιν νέος σάλος,
καὶ εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἀναβρασμὸς μεγάλος.

Ποῦντος ἑκατὸν τριάντα,
κι' ἀπροσδόκητα συμβάντα.

Ἐστὸν Βάττεμπεργὸν δὴ λόγιοι,
ὡς εἶδος μοιρολόγι.

Καὶ σὺ, καυμένη Βάττεμπεργ, καὶ σὺ λοιπὸν διωγμένος,
καὶ σὺ ἀπὸ τὸ θρόνον σου μακριὰ ἐξορισμένος,
ἐσὺ ὅπου μὲ ἴδρωτα καὶ βάσανα καὶ κόπους
νὰ κάμῃς ἐπροσπάθησες τοὺς Τσοῦσηδες ἀνθρώπους,
ἐσὺ ὅπου τοὺς ἔσωσες τὴν τελευταία ὥρα
ἀπὸ τῶν Σέρβων τὴ γερὴ καὶ ἔξαφνικὴ σπαλιόρα;

Καὶ δὲν γυρίζεις, Βάττεμπεργ, εἰς τὰ παλιὰ σου μέρη,
νὰ τοὺς ἀρχίσης ἑσῆς σβερχιαὶς μὲ τὸ γερό σου χέρι,
νὰ μοῦ τοὺς βάλῃς ἐμπροστὰ μὲ μιά μονάχα κλάρα,
ποῦ νὰ τοὺς πάῃ ριπιτὶ ἀπ' τὴν πολλὴ τρομάρα,
κι' ἀνάσκελα τὸν κύριον Καραβελῶφ νὰ στρώσῃς
καὶ μ' ἓνα ραμπαδόξυλο νὰ τὸν ξυλοφορτώσῃς;

Καὶ σὺ λοιπὸν ἐξόριστος, καὶ σὺ προγεγραμμένος,
ὅπου γιὰ σὲν ἀκούστηκε τῶν Τσοῦσηδων τὸ γένος,
ὅπου ἐφύσησες ζωὴ μὲς σ' ἄψυχα κουφάρια,
ποῦ πολεμάρχους ἔδειξες τοῦ κόσμου τὰ ζαγάρια,
κι' οἱ νικημένοι ἔκαμες νὰ γίνουν νικηταί;...
νὰ σ' εὖρη τέτοιο ἔξαφνικὸ δὲν τὸ λπίζα ποτέ.

Φθάνει μονάχα, Βάττεμπεργ, ὀλίγο ν' ἀγγιέψῃς
κι' εὐθύς εἰς ἄτακτον φυγὴν θαρρῶ πῶς θὰ τοὺς τρέψῃς,
καὶ θὰ βρεθῆ καὶ μιά καρδιὰ γιὰ σὲ νὰ λαχταρίσῃ
καὶ κάποιον χέρι θὰ βρεθῆ γιὰ σένα νὰ κτυπήσῃ,
καὶ σὺ λεβέντης ὅπως πρὶν θὰ πᾶς μὲς ἑσὺ Παλάτι,
ἑσὺ πείσμα τοῦ Καραβελῶφ κι' εἰς ὅλων τὸ γεινάτι.

Καὶ τώρα φεύγεις, Βάττεμπεργ, καὶ πᾶς μακριὰ ἑσὺ ξένα
μὲ τόση περιφρόνησι καὶ μάτια δακρυσμένα,
καὶ ἑσὺ καλά καθούμενα, πανώρογο παλληκάρη,
ἀφίνεις ἄλλος ἡγεμὼν τὸ θρόνον σου νὰ πάρῃ,
κι' ὅ,τι ὡς τώρα ἔσπειρες νὰ τὸ θερίσουν ἄλλοι,
γιατὶ τὸ θέλουν μοναχὰ τοῦ κόσμου οἱ μεγάλοι.

Γύρνα ὀπίσω, Βάττεμπεργ, χωρὶς σιγμὴ ν' ἀργήσῃς,
κι' ἂν δὲν σοῦ κάμουν μὲ καλὸ ἐκεῖνο ποῦ ζητήσῃς,
ἔ! τότε ἀναψε φωτιά, καὶ μὲ σπαθὶ καὶ βόλι
ἀνέβα εἰς τὸ θρόνον σου καὶ φόρεσε τὸ στέμμα,
κι' ἂν σκοτωθοῦν γιὰ χάρι σου οἱ Τσοῦσηδὲς σου ὄλοι,
μιά στάλα δὲν ἀξίζουνε ἀπ' τὸ δικό σου αἷμα.